

[Aksel Larsen.]

på at forøge aktionærernes personlige formue og samtidig omgå den såkaldte udbyttebegrænsningslovs bestemmelse.

Det vil interessere mig at høre, hvad den højtærede finansminister mener om dette tilfælde, medens jeg overlader til det ærede medlem hr. Erik Eriksen at overveje, hvem der i et sådant tilfælde er den udplyndrende, og hvem der har udplyndret hvem.

Dette er jo hovedsagen, hvad angår det kriselovkompleks, vi syslede med i forsommeren, og hvad bliver der så igen af det ærede medlem hr. Erik Eriksens straffeekspedition mod erhvervene? Der bliver stabiliseringslånet, også kaldet tvangslånet, som dog blev trimmet, således at det væsentligst og hårdest rammer mellemindtægterne og mange arbejdere. Hvis hele dette kriselovkompleks skal kaldes en straffeekspedition, så var den i hvert tilfælde rettet imod og gik ud over arbejdere og tjenestemænd og dermed ligestillede.

Regeringen og regeringspartierne havde jo ledelsen af denne straffeekspedition, men dens mest uretfærdige, ja, jeg er fristet til at sige amoralske del, nemlig pristalsforfalskningen, stemte venstre og konservative, hvis jeg husker rigtigt, med begejstring for. Det er vel derfor, de råber så meget op om tvangslånet. Ved at råbe op om tvangslånet vil de bringe de virkelige nedskæringslove i glemmebogen. Jeg tror ikke, det skyldes, at der er nogen begrebsforvirring hos det ærede medlem hr. Erik Eriksen og det ærede medlem hr. Aksel Møller, men jeg tror, at det er et forsøg på at så begrebsforvirring i befolkningen. Jeg tror samtidig, at denne kampagne om tvangslånet skal tjene til at skabe atmosfære for kravet om flere lettelser og skattebegunstigelser til erhvervene, altså til industrien, til skibsrederne, til bankerne og til det store landbrug.

Også på et mere omfattende og mere alvorligt område søger man at så begrebsforvirring, nemlig ved den begejstrede kampagne, hvormed den konservative presse forkyndte, at man på venstres landsmøde havde besluttet at ville føre en, som man kalder det, klar oppositionspolitik imod alle socialistiske tendenser, og at man principielt vil vende sig mod socialistiske forslag og handlinger fra regeringens side. Må jeg tillade mig at indskyde en bemærkning i

denne forbindelse. Vi har med interesse hørt det ærede medlem hr. Aksel Møllers understregning af det ubrydelige sammenthold imellem venstre og de konservative, og det forstår jeg så godt at det konservative folkepartis leder føler trang til at understrege. Det er imidlertid ret interessant, at i hvert tilfælde hvad den konservative presse angår, har man indtryk af, at de konservative i høj grad politisk betragter sig som halehæng til venstre, og når venstre holder landsmøde, når det ærede medlem hr. Erik Eriksen holder en programtale, når venstres landmøde vedtager en politisk udtalelse og proklamerer den stærkest sociale oppositionspolitik mod den infame socialdemokratiske regering, kommer der kilometervis af ledende artikler i den konservative presse om, at dette er helt rigtigt, og at de konservative er helt enige heri. Der er ikke noget mærkeligt i det; når de konservative er så interesserede i at fastholde dette samarbejde, må de naturligvis være så loyale som muligt over for venstre.

Efter denne indskudte bemærkning lad mig da vende tilbage til spørgsmålet om den socialistiske tendens og de socialistiske lovforslag. Der er vist meget få eller slet ingen, der forfalder til den tro, at en regering, som retsforbundet og de radikale har part i, skulle finde på at lave socialisme eller have en socialistisk tendens, og det, vi hidtil er blevet præsenteret for fra regeringens side, har absolut ikke noget med socialisme at gøre.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen er ikke så naiv eller politisk uvidende, at han tror på noget sådant, og det tror den konservative presse naturligvis heller ikke, men i en tid, hvor det ligefrem dagligt viser sig, at kapitalismen er en hindring for folkets velfærd, for fremskridt og for retfærd, kommer det dem meget tilpas at kunne give regeringens upopulære politik varebetegnelsen „socialisme“ for derved om muligt at gøre selve socialismen upopulær. Jeg synes hellere, de herrer skulle beskæftige sig lidt med kapitalismen. Efter de bedrøvelige — jeg giver det ærede medlem hr. A. C. Normann ret — og ret pessimistiske taler, vi har hørt om udsigterne for den kapitalistiske verden i almindelighed og for Danmark i særdeleshed, tror jeg nu nok, at det ikke er socialismen, der er